

[Schlüter.]

Så vil jeg gerne sige, at vi anser den samfundsøkonomiske filosofi bag forslaget om bunden opsparing for at være pibegal. For hvad går den bundne opsparing ud på? Den går ud på, at til efteråret skal dette beløb, godt 1.100 mill. kr., igennem 3 raters indbetaling bindes i pengeinstitutterne. Men det er på et tidspunkt, hvor alle kyndige regner med at den økonomiske konjunktur er i afmatning, hvor det meget vel kan komme på tale at indføre foranstaltninger til støtte for beskæftigelsen. Sådan siger alle, som forsøger at bedømme året 1974' konjunktur. Alle kyndige siger også, at det er nu i vinter og i forårstiden, vi burde gøre noget for at dæmpe efterspørgslen, men regeringens kurs er den modsatte.

Jeg kunne jo tydeligt mærke på hr. Jens Fogeds tale — for jeg har hørt så mange udmærkede taler af hr. Foged i årenes løb — at han ikke rigtig kunne lide det. Prisen, venstre her betaler er efter min opfattelse urimelig høj. Når hr. Jens Foged fremhæver, at det jo ikke er skatteforhøjelse, dette med den bundne opsparing, så er det formelt korrekt, men heller ikke længe. For når det er således, at disse beløb skal stå bundet i op til 8 år, kan enhver se, at det beløb, som engang bliver tilbagebetalt, nok kun vil blive en beskednen brøkdel af det indbetalte. Jeg tør ikke skønne, om det vil vise sig at have en købekraft på 50 pct., på 40 eller måske kun på 30 pct. om de op til 8 år. Men jeg tør godt sige, at det nok bliver mindre end 50 pct. Derfor er det i realiteten, når man laver den bundne opsparing, sådan som regeringsforslaget går ud på, det samme som en skatteforhøjelse med i alt fald halvdelen af det beløb, som nu skal bindes.

Jeg mener også, det er på sin plads at se den bundne opsparing i forhold til vort marginalskatteproblem. Hvordan ligger det her? Det ligger jo sådan, at nu er vi fremme ved, at store dele af befolkningen, endda uden at man kommer op i de høje indkomstlag, betaler en marginalskat på

60—66 pct. af de sidste kroner, de tjener. Og hvad så? Nu lægger vi oven i dette, ikke formelt en ny skat, men alligevel en beslaglæggelse af yderligere op til 9 pct. af indkomsterne. Det vil sige, at det, der i alt beslaglægges i form af skat og tvangsopsparing, kan blive på op mod 75 pct. Det er en alvorlig stramning, og jeg tror, det vil være meget skadeligt for lysten og inspirationen i alle grupper af befolkningen for at yde en yderligere produktiv indsats. Og det var dog ellers igennem yderligere indsats, vi skulle klare problemerne, igennem yderligere produktion, vi skulle skaffe os mere velstand.

Men det vil også være sådan — det kan enhver se — at lovforslaget kommer til at virke uretfærdigt og urimeligt, måske for flertallet af de 860.000. Hvad med alle de mange, mange, som i løbet af de seneste år har bundet sig til store afdrag? Det kan f.eks. være i forbindelse med anskaffelse af egen bolig. Eller hvad med de mange, som har bundet sig til opsparingskontrakter eller forsikringspolicer, hvor de præsterer en stor opsparing i forvejen? Nu kommer mange af dem i vanskeligheder, fordi den bundne opsparing kommer oveni. Eller hvad med dem, der har nedadgående indtægter? Der er naturligvis § 8 i lovforslaget, som giver finansministeren en dispensationsmulighed, men hvor mange skal have dispensation, og hvad skal grundlaget være? Det står der intet om hverken i lovtæst eller bemærkninger. Det er 860.000, som bliver ramt, men hvor mange vil søge dispensation? Bliver det 100.000, bliver det 200.000 eller måske 300.000? Bliver det 300.000, får vi altså 300.000 nye sager, som skattemyndighederne skal behandle. Det bliver kostbart i administration.

Dertil kommer, at på lang sigt tror jeg tvangsopsparingen bliver ødelæggende for lysten og viljen til privat opsparing, som vi jo ellers har for lidt af i disse år. Jeg tror, det var langt, langt bedre med en fornuftig frivillig opsparing som et tilbud til befolk-